

לניקה ברון

"אני ילד בריא בגוף ואלה"

הילד רון שלום וקנין, נלב"ע כ"ג בתשרי תש"ע

כל הזכויות שמורות ©תשע"א 2010, לאילנית פאר וקנין

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או אמצעי אלקטרוני, אופטי או מכני, כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג שהוא בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מאילנית פאר וקנין.

עימוד וגרפיקה לואיס מלול - "לואיסטודיו"

LOUI STUDIO
One woman design

[Http://www.louistudio.co.il](http://www.louistudio.co.il)

בדרך להוצאת הספר זכיתי להכיר אישה מופלאה עם חיוך ולב רחב שליוו אותי בתקופה לא פשוטה.

לואיס היקרה,

ישר כואק על עבודתך הנפלאה ופוסאך בעבודת הגרפיקה המדהימה.

שבאה לידי ביטוי כבא דף ודף בספר זה.

תודות עצומות והערכה רבה על הסבלנות, האהבה וההבנה

ומנצח המקצועיות, היצירתיות והשעות הרבות שהשקעת

לאורך כל הדרך וכן זאת אלא כל תמורה.

תכריכי,

אהבת אילנית

רונצ'וק, ילד שלי, אהוב יקר
בהיותך בן שבע, כה רך בשנים, גילינו כי אתה חולה במחלת סרטן חשוכת מרפא.
אף על פי שקצבו לך הרופאים שלושה חודשים לחיות, חיית עמנו שנה וחצי נוספים,
והותרת בהם את עקבותיך חקוקים על אם הדרך, חתומים בלבבות רבים.
סחפת כל כך הרבה אנשים, בדרכך הנה מיוחדת, לנתינה עצומה ולפתחון לב.
השארת בליבנו תורה שלמה ומסר עצום לאנושות כולה.
וכל זאת על אף גילך הנה צעיר.

הזיכרונות והתמונות מציינים אותי ללא הרף ויהיו נצורים בליבי לעד.
ניתנה לי הזכות לגדל אותך ועל כך אני מודה לבורא עולם.
השנתיים האחרונות איתך היו הקסומות בחיי ובחיי הסובבים אותך.
כל יום התפעמתי מחדש לנוכח הכוחות, הנחישות, שיתוף הפעולה והדבקות במטרה
לחזור להיות ילד בריא כמו כולם. כי זה כל מה שרצית.
בתעצומות נפש נלחמת במחלה, על אף הייסורים הקשים, וגם אז הודית לבורא עולם על כל שיפור קטן.
לא אשכח לעולם איך נשאת ראשך לשמיים ובמלמול וכונד פה אמרת "תודה בורא עולם".
למרות שלא יכולת ללכת, צעדת דרך של חיים, אמת, רוח וגבורה מלאה באהבה.
גיבור שלי, ילד אהבה, מעולם לא ראיתי דמעה, מעולם לא התלוננת, תמיד קרנת מאור ושמחה.
כל כך הרבה כח שאבתי ממך.

על אף הכאב האדיר שאתה כבר לא איתנו, נטעת בנו אופטימיות ואהבה שהולידו את הרצון העז להמשיך
את מה שיצרת בדרכך הכל-כך קצרה.

כך נולד הרעיון של הספר "נתינה ברון", שאמנם נכתב על ידי, אבל דרך העיניים שלך, מנבכי נשמתך...
כל מילה שכתובה שם היא באהבה ממך.

מטרת הספר היא להעביר לכולם שאהבה אמיתית וכנה ללא גבולות וסייגים, נתינה אינוסופית ביחד, ללא תנאים,
מהווה את כח הריפוי והיא סוד ההצלחה שלנו.
דמיינו לעצמכם כד מוזהב שופע אור ואהבה. הכד הזה הוא כלי הקיבול של כולנו
וככל שנעניק אור ואהבה לאחרים הוא יתמלא, יתעצם ויגדל.
הקבלה היא בעצם הנתינה כמו המחזוריות של הטבע. זוהי מטרת החיים.

כאן המקום להודות לכולם. לכל מי שתמך, תרם, עזר, והיה שם בשבילנו באהבה רבה,
ולכל מי שחיפש ומצא את הדרך להגיע אליך-אלינו ללא הסוס ובחמלה רבה.

מי ייתן ותמשיכו בדרככם האמיצה לאהוב ולתת ברון.

היתה זו שעת בוקר מוקדמת.

שכבתי במיטתי, נפעם מההרמוניה המושלמת שיצרו צבעי הירוק בהיר והקרם על קירות חדרי.
ריח עדין ונעים של צבע טרי שזה עתה נצבע התפשט באויר.

לפני כשבוע נסעתי לחנות הגדולה, בה עובד אבא, לבחור צבע.

באופן שאינו מפתיע כלל בחרתי בצבע הירוק, כפי שכל הילדים בני גילי, שמעריצים את קבוצת הכדורגל, "מכבי חיפה", היו בוודאי עושים.

אבל אני בחרתי בגוון הירוק מסיבה נוספת.
דרך ההתחברות שלי לעולם הרוחני למדתי ממטפלי, ליאור מרדכי, על עולם הצבעים ועל המשמעות של כל צבע וצבע.
ידעתי כי ירוק מסמל טבע, רוגע, חיים חדשים, פריחה, צמיחה רוחנית, בריאות ותקווה.

ליאור הטמיע בי את כל אלה.
הוא טיפל בי במרפאתו שלוש פעמים בשבוע, כשכל הטיפולים היו למעשה בהתנדבות.
הרבה צחוקים והתבדחויות היו שם, אך בעיקר הרבה מתנות. תמיד יצאתי מהטיפול באנרגיות חיוביות ותקוות גדולות.

התבוננתי בכל הפריטים שנאספו להם עם הזמן. כל פריט היה עולם ומלואו עבורי.
כל פריט הוא חותם של עשייה.

ברכות וציורים, תשמישי קדושה, תפילות תלויות על הקיר ומתנות שקבלתי מאנשים אשר הגיעו לביתנו ופתחו את ליבם.
את חלקם הכרתי ואת חלקם - לא.

בין אורחיי היו גם שחקני כדורגל, גם מ-"הפועל חיפה" וגם מ-"מכבי חיפה", שהגיעו כמובן בנפרד.
אנחנו מצדנו דאגנו להעלים את כל הפריטים של הקבוצה היריבה (מטעמים שלבטח מובנים לכולם).

תלני
חיפה

כל כך אהבתי את החדר שלי. על דלת חדרי התנוסס שלט מאיר עיניים ועליו היה כתוב:
"ברוכים הבאים לחדר הירוק של רון"

מהירוק הזה גמעתי יום יום ומנגיעות האהבה, שהיו פזורות להן בכל פינה בחדר,
קבלתי את הכוחות שליוו אותי בהמשך הדרך.

מבחוץ הציצה שמש קייצית קורצת לי במבטה.
כל-כך רציתי להזמין אותה ולחוש את קרניה החמימות,
שכן מזה זמן רב לא יצאתי מביתי בשעות היום.
המנעות מחשיפה לשמש היתה אחד מהאיסורים שנאלצתי
להתמודד איתם בשבועות האחרונים, מאז שחליתי במחלת הסרטן.

היה לי די מוזר לגלות שכשמדובר במחלת הסרטן אין הכוונה לאותו
בעל חיים בעל צבתות בפה, שמבלה את רוב זמנו בתוך הים,
שהחליט ככה סתם, יום אחד, לבוא ולהשתכן בראשי.

הפניתי את מבטי לעבר המצעים שהיו פרושים על מיטתי. היו אלה מצעים חדשים עם הדפסים של כדורגל.
כדורגל היה חלום חיי, כשעוד הייתי ילד בריא לכל דבר.
ניסיתי לשלוח את רגלי השמאלית לעבר אחד מציורי הכדורים שעל גבי הסדין.
מדמה את עצמי במגרש, בועט בכדור לעבר השער. אבל הרגל סירבה לנוע ממקומה.
"עוד ניסיון קטן. אני חייב להתאמץ", התעקשתי.
נשמתי עמוק, כאילו אוסף את כל כוחותיי, מרוכז במטרה. אך זו היתה בשלה.
"אני לא אוותר, עקשנית שכמותך. כרגע אני אניח לך. אבל את עוד תראי אני אשוב להיות ילד בריא כמו..."

אמא נכנסה לחדר, וקטעה את מחשבתי:
"רונצ'וק, אתה יודע איזה יום היום?"
המממ היום... ניסיתי להיזכר.

הוי, היום זה היום האחרון בסדרת טיפולי ההקרנות.
מזה חודשיים, יום יום, נסעתי לבית החולים לקבל טיפולים בחדר ההקרנות.
אמא ואני נהגנו לדמיין את המיטה עליה הייתי שוכב מהודק בחגורות - **כחללית**.
את המסכה שחבשתי בעת הטיפול, שמטרתה להגן על התאים הבריאים בראש,
ולא תאמינו אבל בנו לי אחת במיוחד בשבילי - **כמו קסדה**.
ואת קרני הלייזר שנורו לעבר התאים החולים שהשתכנו להם בראשי,
דימיתי **למלחמת הכוכבים**.

זו היתה הדרך שלי ושל אמא להנות ולו במעט מרגעי קסם ומשחק.

"היום", אמרה אמא, " בטיפול האחרון של ההקרנות אנחנו נעשה הפתעה לרופאים ולטכנאים במחלקה. הפתעה שהם לא ישכחו לעולם".

נשאתי את עיניי לעבר אימי, תוהה בליבי מה היא זוממת עכשיו. אמא הוציאה מהשקית שאחזה בידיה שני רובי מים גדולים וצבעוניים.

"היום, אנו הולכים להשפריץ שם מים על כולם. אנחנו נעשה מסיבת סיום במחלקה, מה אתה אומר?" שאלה אמא בשובבות, בוחנת את תגובתי.

המחשבה על היום שמחכה לנו, או ליתר דיוק, על מה שמצפה לרופאים במחלקה, העלתה חיוך קורן על פניי.

אם לומר את האמת, אני חייב להתוודות כי הדקות שלפני, נראו כמו נצח. בגלל החששות הכבדים שהתעוררו בי מפני תגובתם של הרופאים, לא העזתי אפילו לחשוב על תוצאות מעשה הקונדס שלנו, וספק קטן החל לכרסם בליבי.

אך לשמחתי הרבה, אמאלה התגלתה כשחקנית מוכשרת והבלתי צפוי קרה כשממשנו את תוכניתנו. לאחר שהתזנו מים על כולם, נשמעו לחשופים בכל רחבי המסדרון ומבטי האנשים הופנו אלינו מכל עבר. מביטים ולא מאמינים למחזה שנגלה לפניהם.

רטובים עד לשד עצמותיהם, נעמדו שם הרופאים מוכי תדהמה לנוכח עזות המצח של אמא ושלי בעקבותיה. מבטי ההפתעה התחלפו בין רגע למבטי מבוכה ולא עברו שניות ספורות והגמגומים המהוססים נהפכו לשטף של צחוקים. הרופאים וטכנאי הקרינה הרטובים, רויטל המזכירה שקיבלה את פנינו כל יום, המטופלים שחיכו לתורם - כולם היו שותפים לשמחה הגדולה שפרצה במחלקה.

זו היתה חוויה שלכל הדעות לא תשכח לעולם.

חבל מאוד שחבריי לכיתה לא יכלו לראות איך השפרצתי עם רובה המים על כולם, הם בטוח לא היו מאמינים שעשיתי דבר כזה.

"וואו, החברים", כמה זמן עבר מאז פגשתי את חבריי לכיתה.

מפאת המחלה, המערכת החיסונית בגופי היתה חלשה. אותה מערכת שמגנה על הגוף מפני הדבקות במחלות, וד"ר רוד, שליוותה אותי במסירות והיתה שם עבורנו, יום יום, שעה שעה, ביקשה מאתנו לא לבוא במגע עם אנשים.

למרות הגעגועים העזים לפגשם, רציתי להבריא ועשיתי הכל על מנת לחזור להיות ילד בריא בגופי. הייתי אומר שעשיתי זאת כדי לשוב מהר ככל האפשר ולהיות במחיצתם. כל הזמן דמיינתי את החזרה לבית הספר. ללימודים, למורתי לילך שכה הערצתי, לחברים ולמשחקים במגרש. אני גר קרוב מאוד לבית הספר ולפעמים כשהייתי שומע את קולות הילדים שרצים לקול הצלצול, ממהרים לשוב לביתם, אני אומר בכנות, ליבי אז היה נצבט.

המורה וילדי הכיתה שגילו הבנה רבה למרחק הפיזי ש"נכפה" עלינו, לא ויתרו ומצאו דרכים אחרות להביע ולהמחיש את נוכחותם לצדי לאורך כל הדרך.

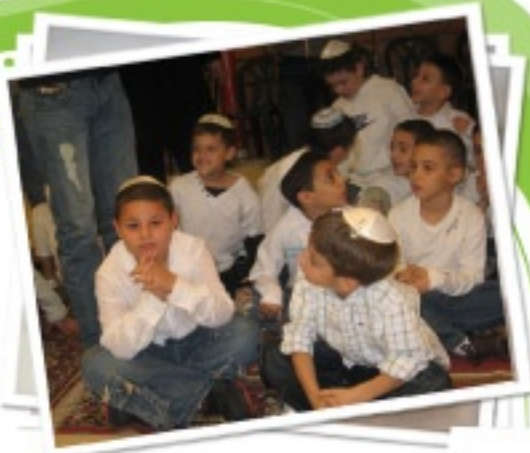
עוד בימים הראשונים של גילוי המחלה, אספו בבית הספר כספים למימון התרופה החדשה שהמציא פרופסור גדול מירדן ושמו פרופסור בביקיאן שאצלנו בבית זכה לכינוי "בבי".

באופן קבוע, הם שלחו לי חוברות עם ציורים מצחיקים ומכתבים, שעדכנו אותי בנעשה בכיתה ועודדו אותי במלחמתי. תמיד הדגישו את חסרוני בבית הספר וציפיתם לשובי, כי הלימודים בלעדיו, כך אמרו, הם כבר לא אותו דבר וגם במשחקי הכדורגל הם כבר לא מנצחים.

קבלתי כל מיני מתנות, משחקים וספרים ופעם אחת הם בנו לי גם עץ אהבה. עץ אהבה גדול ומדהים ביופיו, עליו היו תלויים הרבה לבבות, ועל כל לב היתה כתובה ברכה מכל ילד.

ברכה אשר לימים, הפכה להיות משאלת ליבי ותפילה אל על.

היום היה יום מיוחד
 וכולנו שמחנו
 כי קיבלנו את התורה
 ונשבענו לה
 לעשות כל מצוות
 אשר צונו ה' אלהינו
 ונשמע ונצטוו
 ונשמע ונצטוו
 ונשמע ונצטוו

היום היה יום מיוחד
 וכולנו שמחנו
 כי קיבלנו את התורה
 ונשבענו לה
 לעשות כל מצוות
 אשר צונו ה' אלהינו
 ונשמע ונצטוו
 ונשמע ונצטוו
 ונשמע ונצטוו

היום היה יום מיוחד
 וכולנו שמחנו
 כי קיבלנו את התורה
 ונשבענו לה
 לעשות כל מצוות
 אשר צונו ה' אלהינו
 ונשמע ונצטוו
 ונשמע ונצטוו
 ונשמע ונצטוו

ופעם הם היו יצירתיים במיוחד. למיטב זכרוני, את הרעיון יזמה סיג'י, דודתי היקרה, בשיתוף מלא עם לילך המורה, שחר הצלם וסיון, חברי הגדול, שהיה צמוד אלי מיום הוולדי. הם שלחו לי סרט במתנה ערוך על דיסק ובסרט הזה כיכבו כל ילדי הכיתה, המורה לילך, דיטה מנהלת בית הספר וסופי המורה למוסיקה, ואחרון אחרון חביב, כמובן אחי הקטן, דביר.

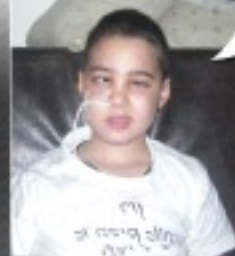
אני חייב להודות שהחסרתי פעימה, כשהסרט הגיע לידיי. ואפילו אולי נצפתה לחלוחית בעיניי. קלטתי את סיון מסמן לאמא עם היד ולוחש לה באנגלית "היא איז קריינג".

הוא חשב שאני לא מבין אנגלית אבל אני כבר למדתי הרבה מילים באנגלית עוד מגן חובה. כבר ידעתי שפירוש המילה "קריינג" באנגלית זה "בוכה".

אבל אני לא בכיתי. אני פשוט מאוד התרגשתי.

הסרט צולם בכיתה. כן בכיתה שלי. הילדים לבשו חולצות לבנות שעליהן היה מודפס: "אוהבים אותך רון, מילדי כיתה ב'". הם פנו אלי באופן ישיר, כל אחד בתורו אל מול המצלמה, מעלים חוויות מהעבר שקשורות אליי, ברכות, איחולי החלמה וגעגועים לשובי. ובסוף בסוף הם שרו לי שיר "חבר יקר".

"כל כך התרגשתי לראות
שוב את כולכם
חברי היקרים...
גם אני אוהב אתכם"

כשהגיע תורו של דביר הוא צחקק ואמר: "אני מאחל לך, אחי היקר, שתחזור לעמוד על רגליך במהרה ושנשוב לשחק בבית שלנו כדורגל, אפילו אם תשבר המראה".

צחקתי כשנזכרתי בימים שעוד היינו משחקים כדורגל בבית ושוברים מכל הבא ליד, כמו בלי כוונה. אך כשהכדור היה פוגע במראה ידענו שזה הסימן של אמא לשים סוף למשחק.

למזלי הגדול היה לי את אחי הקטן, דביר. שתמיד תמיד איכשהו הצליח להצחיק אותי. כזה הוא דביר, סטנדאפיסט קטן ומוכשר, מעין "ליצן המשפחה", שתמיד היה שם, גם ברגעים הקשים, דרוך ומוכן לשמח את כולם. תסמכו עליי! כל אחד מכם היה רוצה שיהיה לו אח כמו דביר.

חברים של סיון ושל אבא, דודים, מכרים ואפילו אנשים שאני לא מכיר היו נותנים לי דמי כיס, כדי שאקנה לי דברים לרומם את מצב רוחי. חלק מהכסף חסכתי ובחלק באמת עשיתי חיים.

אמא קצת התביישה לקבל כספים מאנשים. אבל עם הזמן, כשהרבה אנשים נרתמו למטרה סביבנו וגייסו הרבה כספים לרווחתי ולהנאתי, גיליתי שהרעיון די משעשע אותי וזו אפילו דרך לא רעה כלל לעשות "קופה".

הכי מלהיבים היו ביקורי בחנויות הספורט הגדולות "אדידס" ו"נייק", שם אהבתי לרכוש חליפות ספורט ונעליים. בחרתי אותן צבעוניות ומיוחדות. היה לי טעם טוב- כך היו אומרים.

אפילו שלא הלכתי על רגליי, גם על כסא הגלגלים, הקפדתי ללבוש ולנעול תמיד מותגים.

גם בחנות "עדן מרקט", חנות שמוכרת מוצרים אורגנים, נהגתי לבקר לפחות פעמיים בשבוע.

הסטרואידיים שקבלתי גרמו לי תאבון מאוד, מאוד מוגבר. לא משהו נורמאלי.

כך שנושא האוכל העסיק אותי כל הזמן ואם כבר כמויות של אוכל אז לפחות שהמזון יהיה בריא.

כמו לכל חולה, היו מספר מאכלים שהייתי צריך להימנע מהם. אחד מהם היה ביצים. ואני כל כך אהבתי עוגות.

הייתי בעננים כשאיציק, חבר של סיון, קונדיטור במקצועו, אפה עוגות מיוחדות, ללא ביצים.

אתם קולטים עוגות בלי ביצים?

איציק התעקש ודעתו לא נחה עד שמצא את המתכון המושלם.

כל יום שישי היה מגיע עם השלל, שאמנם היה במיוחד בשבילי אך מהר מאוד הפך להיות נחלת הכלל.

הן היו כל כך טעימות שזו היתה כמעט משימה בלתי אפשרית לשמור שלא יאכלו לי אותן, ואמא היתה השובבה מכולם.

ואם כבר מדברים על ביצים אי אפשר שלא להזכיר את "חכם חנוכה".
כולכם וודאי מכירים את זאב רווח, השחקן המצחיק ביותר בעולם ודמות בלתי נשכחת.
בימים שהוריי הוציאו את הטלוויזיות מהבית (על פי בקשת הרב),
כדי להפיג את השעמום, נהג שלומי, הדוד שלי, לצרוב לי דיסקים עם סיפורי תורה שמאוד אהבתי
וסרטים ישראלים מצחיקים. אתם יודעים שלצחוק זה מאוד בריא.
באחת הסצנות המשעשעות ביותר, בעיניי, בסרט "צ'רלי וחצי", מאכילים בכח את חכם חנוכה, שאותו מגלם זאב רווח,
קערה ענקית עם ביצים קשות לא מקולפות. רק מההבעות על הפנים והביטויים ההורסים, הייתי נקרע מצחוק.
פעם אחת, יוסי וידר, חקיין ובדרן מספר אחד, שביקר פעמים רבות בביתי ולימד אותי הרבה חיקויים,
הביא לי את הכובע והמשקפיים המיוחדים של זאב רווח, ואתם לא תאמינו, אבל יצא לי חיקוי מהסרטים.

כמו כל הילדים, גם אני חלמתי לבקר באילת. לשחק בבריכה, לנסוע באופנוע הים של דוד שלי יוחאי, לבקר ב"עיר המלכים", ובעיקר רציתי לחזור ל-"ריף" ולפגוש שוב את "לונה" הדולפינה, שצדה את עיניי מהרגע הראשון שראיתי אותה. מבין כל הדולפינים גיליתי דווקא בה התעניינות מיוחדת ולא באופן מפתיע. "לונה", הוא שם מאוד נדיר ולא נפוץ, אך למרבה הפלא הוא גם שמה של "סבתא לונה שלי", שהיא סבתי המאמצת מאז היותי תינוק. אני בהחלט יכול להעיד כי מבחינתי היתה זו אהבה ממבט ראשון.

סימה-לי, היא חברתה הטובה של אמא. שבעצמה החלימה ממחלת הסרטן. לא פעם שוחחנו על המחלה, הקשיים, ההתמודדות והיכולת לנצח אותה. היו לנו שיחות נפש רבות שתמיד הפיחו בי תקווה. יום אחד הגיעה סימה-לי לביתנו הושיטה לי מעטפה ובתוכה מכתב בזה הנוסח:

*"שלוס רון, ילד יקר
מישהו גילה אי שאתה מאוד רוצה להגיע לאילת
אז מאי אתה ומשפחתך נוסעים לשם.
כמעטפה הכול יש מפתח ארכיב גדול שיהיה אך נמו, כסף כזכוכים אך ולהורים.
תעשה גייס ותהנה מכל רגע ואז תשכח אפןק את אגיק הקטן, דביר.
כאהבה..."*

המכתב היה די מסתורי, תהיתי בליבי מי זו האישה הזו שידעה את שמי ואת שם אחי וידעה כי כל רצוני בשבועות האחרונים היה להגיע לאילת. סימה-לי סיפרה כי האישה הזו, שמבקשת להשאר בעילום שם, שמעה את הסיפור שלי ורצתה לשמח אותי ולו במעט. מאוחר יותר גילינו, שסימה-לי היא זו שגייסה תרומות עבור אותו טיול לאילת, ושלמשטרה, מקום עבודתו של מישל בעלה ולחבריהם, היה חלק גדול בדבר. למעשה כל הסיפור אודות אותה אישה היה בעצם מפוברק. סימה-לי "תפרה" סיפור כיסוי על אותה אשה עלומה, כי ידעה שאמא לא תסכים לקבל תרומה אם תשמע את האמת לאמיתה.

ישוב בכסא הגלגלים, הובילה אותי, סימה-לי, לעבר החלון הגדול שבסלון. משם יכולתי לראות את הרכב עליו דיברה אותה אישה, חונה בחניית ביתנו.

"מחר, יפה שלי, אתם נוסעים לאילת לעשות חיים משוגעים" קראה סימה-לי בהתלהבות רבה. למרות שהייתי נרגש כולי, נראה היה כי היא להוטה יותר ממני.

אתם יודעים שהפעם היחידה שהייתי באילת, היתה כשבועיים לפני גילוי המחלה. כבר אז הופיעו הסימנים הראשונים - החולשה בפלג גופי השמאלי, הצוואר התפוס, הפזילה הקלה בעין שרק אמא הבחינה בה, אבל אז היא היתה כל כך קלה, שאמא סברה שהכל הוא פרי דמיונה.

"כ...מ...ה? מלמלתי

"כמה מה? מתוק שלי" שאלה סימה-לי.

עם חיוך ממזרי שהתפשט על פניי, שפשפתי את אצבעותי אחת בשנייה והשבת:

"כ...מ...ה. כ...ס...ף. ב...ז...ב...ו...זים?"

השאלה נותרה באוויר, כמובן, כי כולם שם סביבי פרצו בגל של צחוק לא מובן.

כשקולות הצחוק החלו להירגע את אט, קראה סיגי לעברי:

"היי רון, בוא נשחק כדורגל"

"איפה?" סימנתי לה עם היד.

"פה בסלון. מה אתה אומר?"

כזו היתה סיגי. היא לימדה אותי בדרכה הכל-כך מיוחדת, המלווה באופטימיות ושמחה, לקום גם כשאין כח ברגליים,

לשיר גם כשאין קול, לרקוד ולשחק. תמיד היתה אומרת לי: "אתה ילד בריא בגוף חולה" - וכזה הייתי.

היא הכניסה את עולם הרוחניות לחיי, לימדה אותי "רייקי", שזו שיטת טיפול מיוחדת, העוסקת בין השאר בחשיבה חיובית.

וכ-"חושב חיובי" הפסקתי להשתמש במילים שליליות. למשל הביטוי "חולה עליך" הפך אצלי באופן הכי טבעי ל- "בריא עליך".

אני חייב להגיד לכם שזה פשוט עובד.

אני בריא עליכם!

יום אחד נסענו לרב גדול לקבל ברכה. בזמן שהוריי נכנסו אל בית הרב, אני וסיגי המתנו להם בחצר ביתו. שם היא לימדה אותי את הסמלים של "הרייקי" בעזרת חלוקי נחל קטנים שצירפה אחת לשנייה על הרצפה, כי לא היה לנו דף ועט.

סיגי הגיעה לביתנו יום יום, אחרי העבודה ונשארה איתי עד שעת השינה. תמיד הביאה עמה רעיונות חדשים למשחק. כל יום חיכיתי למפגש איתה.

ה "ביחד" ולא רק איתה, עם כולם, נתן לי את האומץ להעז, את ההבנה שאני יכול ומעל לכל את ההכרה שאני, רון, ילד רגיל כמו כולם.

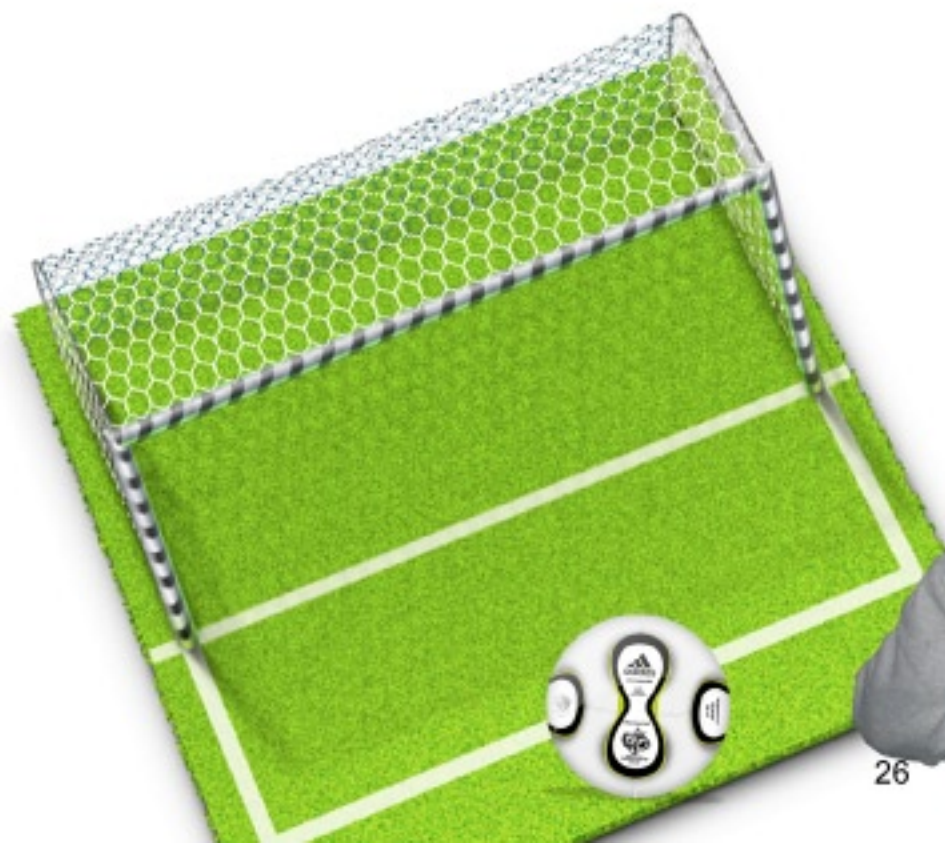

"דברוש", קראה סיגי, "אתה מוכן?"
דביר שהיה דרוך וחיכה בסבלנות לאות מסיגי, כדי לא לבעוט כשאני עדיין לא מוכן, שחם וחלילה לא אתאכזב מהחמצת הכדור
צעק בקול "כן, אני מוכן".

סיגי אוחזת בי מאחור, תומכת בי ככל האפשר על מנת לייצב אותי ואני מצדי מתמסר לאחיזתה, כל כך בטוח כשאני
בין זרועותיה. שאני מסוגל. כן מסוגל לשחק כדורגל.
"קדימה... אחת, שתיים וש...לוש"

המשחק החל. דביר בעט בעדינות לעברי. היה בינינו תיאום מפליא, הספיק רק מבט קטן, כזה שלא נדרשו לו מילים.
סיגי הטתה את גופי לעבר הכדור. בזהירות הנפתי את רגלי, בועט בכדור היישר אל השער הארעי שהם הקימו.
ו-"גול. יש שער. אחד אפס לרון" – צעקה סיגי בשמחה.

קשה לתאר איך הרגשתי באותם רגעים. משהו השתולל בתוכי.
הנפתי את יד ימין מאוגרפת כלפי מעלה ומלמתי "י...ש".

היינו בעיצומו של משחק הכדורגל כשסבא שלי הגיע. סבא משה. מידי יום חיכיתי לו בקוצר רוח שיבוא להתפלל. נכון שכדורגל היה כל חיי, כמו שהבנתם עד כה. אבל השעות עם סבא היו עוצמתיות הרבה יותר עבורי, ולאט לאט נחשפתי אל עולם האמת, הדת והאמונה. גומע כל מילה ומאמין בכוחה. אני לא יודע להצביע איך זה קרה, מתי ולמה, אבל הדת הפכה להיות עבורי דרך חיים. שמרתי שבת, קיימתי מצוות, נטלתי ידיים, ברכתי "אשר יצר", התפללתי כל בוקר שחרית ולעיתים אף הצלחתי להתפלל מנחה. השתוקקתי להגיע לבית הכנסת בערב שבת. אמנם קצת כעסתי, כשאבא ודביר הלכו בלעדיו לבית הכנסת, אבל הבנתי שעליי להמנע מלבוא בין אנשים, בגלל מערכת החיסון הלקויה שלי. עם כניסת השבת, היתה אמא מקבלת את פניה, תמיד בבגדים לבנים ויפים, מדליקה נרות שבת, ומיד לאחר מכן היינו עורכים את קבלת השבת בבית בדיוק כפי שעורכים אותה בבית הכנסת. אחד השירים ששרנו לקוח מ"שיר השירים" - זהו שיר אהבה שנחרט בזיכרוני במיוחד בגלל המשפט: "אני לדודי ודודי לי". - כנראה שלא סתם. למזלי הגדול, בחודש האחרון לחיי, זכיתי לבקר בבית הכנסת בכל חגי תשרי ולשמוע את תקיעת השופר. ברגעים המקודשים הללו, כשהשמיים נפתחו, ביקשתי מבורא עולם בריאות ושנה טובה לכולם. זה אולי ישמע מוזר, אבל ברגעים אלו, ואני אפילו זוכר שאמרתי לאמא ולסיגי, שעכשיו אחרי שמיעת השופר אני חש בריא יותר ולמעשה זה כוחה של האמונה.

סבא שלי הוא אדם דתי ומאמין. מיום שחליתי היה מתפלל עשרים שעות ביממה להבראתי. נשמע הזוי? אני יודע, אבל זה לא. חלק גדול מהזמן סבא היה איתי כך שאני יודע בוודאות שהוא התפלל הרבה עבורי. לא פעם ראיתי את העייפות על פניו ואמא היתה מפצירה בו שינוח קצת, אבל הוא לא ויתר. הוא הקפיד להגיע יום יום לביתנו, מספר פעמים ביום, עם שקית ספרי הקודש, להתפלל עימי. "פיטום הקטורת" היא אחת מהתפילות החשובות, שסבא ואני היינו מתפללים יחדיו בהתלהבות גדולה. אני הייתי עוזר לו למנות בידיי את האלמנטים כדי שסבא לא יתבלבל. באורח פלא האצבעות נעו להן בשעת התפילה. סבא הסביר לי מה כוחה של התפילה המסוגלת לבטל כל גזירה ולהביא לישועות גדולות. בכל פעם חיכיתי מחדש למשפט "ותעצר המגיפה". אז הייתי מרים את ידי, מנפנף בה ואומר "המגיפה הלכה".

סבא האמין, שאקום על רגליי.

כל יום היה שואל: "וכשהרגליים תתחזקנה ונעשה תחרות ריצה, מי ישיג? אני אותך או אתה אותי?" ואני הייתי מצהיר כשחיוך נסוך על פניי: "כמובן שהנצחון הוא שלי".

דודתי רוחה, שבמשפחה מכנים אותה "תפוח", ואל תשאלו אותי למה, כי מעולם לא הבנתי מהיכן נולדו הכינויים במשפחתו של אבי, חזרה בתשובה לאחר שחליתי ועליי לציין שיש לה חלק גדול בדרכינו בשביל האמונה. יום אחד היא רצתה להביא לי ליצן.

כשהנעתי בראשי בשלילה. היא לא ויתרה ונסתה לשכנע אותי.

"למה רונצ'וק? יהיה כיף. אתה תראה, הוא ליצן מאוד מצחיק"

ואני בשלי, המשכתי להניע את ראשי אבל הפעם הוספתי מבט של כאילו "די! אינני רוצה ליצן"

אמא, שהיתה עדה לשיחה והבינה אותי תמיד גם מבלי שאצטרך להסביר את עצמי במילים, אמרה ל"תפוח":

"תשאלי אותו אם הוא רוצה במקום הליצן שתביאי לו רב"

הן לא היו צריכות לחכות לתשובה. המבט על פניי אמר הכל. כן, זה מה שרציתי שיביאו לי רב.

ומאותו יום "תפוח" אכן הגשימה לי חלום וערכה שיעורי תורה בביתי מידי שבוע עם רב גדול,

כדי שאוכל לקחת חלק בהם ולשמוע דברי תורה.

בין היתר, היא יזמה ערבי תפילות להבראתי, ולפני החגים היא אפילו הפיצה ברבים ספר על הימים הנוראים,

שהיה מוקדש כולו לרפואתי.

כפי שהנכם רואים, בספר זה אני מבטא את עצמי ופורש בפניכם קמצוץ מהחוויית שעברתי בתקופה הכי אמיתית של חיי. היו עוד הרבה, אבל אני קצת קצר בזמן. היה חשוב לי לשתף אתכם בדברים שלמדתי ברגעים הכי מקודשים - רגעי החסד, וזה העיקר. חבריי ואהוביי היקרים,

הנני כאן מוקיר לכם באהבה גדולה את היכולת לעשות, לעזור, לאהוב ולהירתם סביב מסע החלמתי ואורך החיים המיוחד שכביכול נכפה עלי, שהיה שזור עליות ומורדות אך עם התרוממות רוח עצומה. אני מוקיר לכם את ההבנה שאנשים חולים הם בני אדם רגילים כמו כולם. לאנשים חולים מגיע המון אהבה ובזכות האהבה הזו הם מנצחים. אמנם חליתי במחלה קשה שנשאה עימה מוגבלויות והתמודדויות אין ספור, אך בזכות הנתינה והאופטימיות סביבי, נלחמתי והיתה בי יכולת אדירה לשרוד ולהמשיך לרצות להיות לצד כולכם. הכאב היה קל לצד הנחישות העצומה שהיתה בי והכל הודות לאהבה שהרעפתם עליי. הייתי ללא כוחות אך עם המון כוחות, ומי שנתן לי זאת, זה אתם כולכם, דרך הביחד, דרך המשחקים, דרך הרוח והאמונה, דרך השירים והמכתבים, והרשימה עוד ארוכה לעשייה הגדולה שזכיתי לה.

היקום מלא במצבורים של אהבה. אהבה היא כח הריפוי. האהבה מנצחת כל מחלה. ואני ניצחתי.

בדרך של אהבה סיימתי את חיי.

בדרך של אהבה נפרדתי מכולכם.

האהבה שבלב היא הסוף הטוב.

הצלחנו לעצור את המגיפה, המגיפה אכן הלכה לה.

דעו לכם שכל מה שעשיתם ועשינו יחדיו לא היה לשווא.

זה הכניס קצת טוב לעולם הזה, שינה אנשים לטובה.

מי ייתן והאמת של החיים תתעורר בכל לב

ותגרום להבנה שאנו כאן כדי לאהוב ולתת.

בכל אחד מכם יש את הכח הזה להשפיע ולחולל שינויים מדהימים.

אז תתנו ללא פחד, תכניסו זרם של אור, שמחה ואהבה לליבכם.

הכניסו רון לחייכם.

אני חי בליבו של כל אחד מכם.

אגאם כנשיקה...

ארון באהבה

A handwritten signature in black ink, appearing to be the name 'Aron'.

יון שלנו. מאך קטן. זהו השיר שכתבנו יומיים לפני פרידתך מאיתנו.
אננו אהבות המון ומתגעגעים ... אתה מסר חבר יקר וצאת המזכרת שלנו ממך.

אל תכנס אהוב יקר / שי ומורין

ניסים קורים בכל יום
אם יש לנו את הכח למאום
אם ננסה ונשוב אנסוף
הם יופיעו כמו שאננו רוצים
אנו אומרים להיות מצקים
בנשמה כואבים אנו הפצעים
עם כל האהבה למחודד
ועם כל שמה כל מכשול נוצר

אל תיכנס. אנו איתך
אל גותרי. אנו איתך
אל גאבד את התקווה.
כי אננו אנצב עימך

אננו לא רוצים כאכי. רק שמה
להיות ביחד זו הדרך הכי טובה
גם אם אפשרים קשה. לא נכנסים
כי יש מאכים שעלנו שומרים
התקווה היא הדרך כל דקה
אהאמין אנצב כל רגע
הנס של הגיים הוא עב
העיקר שאתה תהיה כאן אהוב

באהבה שי ומורין

